

ΜΗΧΑΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἁπλῆ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξακίς λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὄδος Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος.—

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ βουλευτὴς τῆς ἐπαρχίας Δωριδος κ. Λοιδωρικός μᾶς διεβεβαίωσε μετὰ δικαίας ἐνθους εὐχαριστήσεως ὅτι οἱ συλληφθέντες ἐν Μαρχθῶνι καὶ ἀναγνωρισθέντες ὡς συμμοριταί τῆς ἐν Κασανίῳ πέραν τοῦ Φαλήρου γενομένης ληστείας δὲν εἶνε Λοιδωρικῶται, ἀλλ' εἶνε ἀπὸ τὰ ἄγραφα. Καὶ πράγματι ἀπὸ τὰ ἄγραφα ἦτο νὰ ἔχωμεν τὸ 1883 ληστείαν εἰς τὸ Φάληρον, πρωθυπουργόντος τοῦ κ. Τρικούπη. Εὐχόμεθα πάντοτε νὰ μὴ συμβαίη τίποτε εἰς τοὺς ἐκλογαῖς τοῦ κ. Λοιδωρικού καὶ νὰ τοὺς διαφυλάττῃ ὁ Θεὸς ἢ ὁ βουλευτὴς τῶν ἀπὸ παντός καὶ οὐ!

Οἱ γενομένοι προβιβασμοὶ ἐν τῷ σώματι τῆς χωροφυλακῆς 12 ἀντιμοιράρχων, 14 ὑπομοιράρχων καὶ 10 ἀνθυπομοιράρχων ἦσαν ὅλοι εὐτυχῶς τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης. Πολλοὶ προσεκαλοῦντο μοιραρχοὺς ὡς μάρτυρες καὶ δὲν ὑπῆρχον ἀντιμοιραρχοὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν. Ἐκ τῶν γενομένων δὲ δέκα ἀνθυπομοιράρχων, οἱ ἐννέα εἰσὶ διδάκτορες εὐτυχῶς τῆς νομικῆς. Ἡ εἰσοδὴ αὐτῆ τῶν φώτων, τῆς εὐγενείας, τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς ἠπιότητος τοῦ χαρακτῆρος βεβαίως θὰ ἐξασκήσῃ εὐτυχῆ ἐπιρροήν. Μεταξὺ τῶν προβιβασθέντων, οὗς ἅπαντες συγκαίρομεν ἐγκαρδίως, εἰδικώτερον σφίγγομεν τὴν χεῖρα δύο ἐκ τῶν καλῶν φίλων μας, τῶν κυρίων Παντολ. Βάλλη καὶ Θεοφιλοπούλου, ἀμφοτέρων ἐκ τῶν προσφιλεστέρων καὶ νοημονεστέρων ἐν τῷ ἡδικομένῳ σώματι τῆς χωροφυλακῆς.

Γνωρίζετε τὴν ἐπὶ τοῦ παρισισίου περιπάτου γωνίαν τοῦ κήπου Ἀπόλλωνος ἧτις ὀξύνεται ἐκεῖ εἰς λόγγην ἀπειλοῦσαν νὰ διατρυπήσῃ τοὺς διαβάτας. Τῆς πλατῆς τῆς ὁδοῦ—τῆς ὁδοῦ—Λεωφόρου, κατ' ἐκεῖνο τῆς γωνίας τὸ μέτρο, μόλις εἶναι δύο μέτρων. Καὶ βμως εἶναι ὁ δεύτερος περίπατος τῆς πρωτευούσης μας ὕστερα, ἀπὸ τὴν ὁδὸν Πατησίων. Τώρα δὲ τὴν ἀνοίξιν καὶ κατόπιν τὸ θέρος, εἶναι ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος περίπατος, διότι ἐκεῖ συρρέουσιν ὅλα τὰ θεάτρα, τὰ θεάματα, τὰ ὑπαιθρα ξενοδοχεῖα, τὰ

θαλάσσια λουτρά, τὰ καφενεῖα, οἱ κῆποι καὶ ἐκεῖ λοιπὸν συρρέουσι τὰ δύο τρίτα τῶν Ἀθηνῶν. Ἄν μπορῆ λοιπὸν νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι διὰ τοιοῦτον σκοπὸν καὶ τοιοῦτον κόσμον τώρα ἐπὶ δεκαετίαν ἀφ' ἧς ἤβησε τεραστίως ὁ πληθυσμὸς, διατηρεῖται ἐκεῖνο τὸ ἀπαίσιον ἀγκωνάρι τοῦ κήπου, διὰ νὰ διέρχεται ἐκεῖθεν κόσμος, ἵπποις, ἄμαξαι καὶ κάρρα ἐντὸς πλατῆς δύο μέτρων. Χθὲς ἀφηνιάσαντος τοῦ ἵππου παραφρονοῦν ἔτρεχε ἐν κάρρον μετὰ καταχθονίου κρότου καὶ τῶν σπαρχιτικῶν βάρδα! τοῦ καρραγωγέως ὁρμῶν ὡς ἀστραπὴ ἐναντίων τῶν φιλοσοφικῶς βαινοντων τεσσάρων περιπατιτῶν, καὶ μετ' αὐτοῦ τριῶν χορῶσιων, κατεχόντων τῶν τεσσάρων ὅλων τὰ πλάτος τῆς Λεωφόρου, ὅταν εἰς ἐν δευτερόλεπτον καταπεπληγμένοι ἐκ τοῦ ἀφρόντου κινδύνου μόλις ἐπρόφθασαν νὰ παρταχθῶσι κατὰ γραμμὴν ἀπεσβολομένοι εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ χεῖλος τῆς ὁδοῦ, εἰς ἀπόστασιν σπιθαμῆς ἀπέχοντες ἀπὸ τοῦ παρὰ τοὺς πόδας τῶν διελθόντος φοικτοῦ κάρρου. Ὅπως πήγαινε ὁ ἀφηνιάσας βεβαίως ἀπὸ τὰς μαστιγῶν τοῦ καρραγωγέως ἵππος οὐχὶ τὴν εὐθείαν, ἀλλὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὡς μεθῶν μαινόμενος ἠδύνατο μία παρέκκλισις αὐτοῦ νὰ σκοτώσῃ καὶ τοὺς τέσσαρας. Καὶ τί τέσσαρας, ἕναν κ' ἕναν ἦτοι: ἡμᾶς τὸν κ. Λεκατσᾶν, τὸν νεαρὸν ἐκ Σμύρνης φοιτητὴν καὶ ποιητὴν Ἀργυρόπουλον καὶ τὸν μοναδικὸν Κόκκον. Ἴσως δὲ καὶ τὰ τρία χορῶσιων καὶ διέτρεχον ἐλιγώτερον κίνδυνον. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς θὰ ἐπαναληφθῆ βεβαίως δι' ἄλλους, καὶ θὰ ἔχωμεν νὰ κλαύσωμεν καταστροφᾶς: καὶ ὁ δήμαρχος θὰ σπᾶν τὴν κεφαλὴν του διατὶ δὲν ἐπρόλαβε. Ἄς προλάβῃ λοιπὸν τώρα καὶ δυνάμει τοῦ περὶ δημοσίας ἀνάγκης νόμου ἃς καταδαρῆσῃ τὸν κήπον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἃς ἀνοίξῃ δρόμον, καὶ ἔπειτα δι' ἐκτιμητῶν ἃς ἀποζημιώσῃ τὸν ἰδιοκτήτην. Εἶπαμεν καὶ ἐγράψαμεν, ἁμαρτίαν οὐκ ἔχομεν. Ἄρκει ὅτι χάρις εἰς τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ Δημάρχου ἐκινδυνεύσαμεν χθὲς τὴν ζωὴν μας. Εἴμεθα ἕνα εἶδος δημοτικοὶ ἀγωνισταί!!

Ὁ βουλευτὴς Βόλου κ. Φιλάρτος ἐνεκαινίσσε κάμποσους νεωτερισμοὺς πολιτικῆς καθαρῆς ἀυτὸς πρῶτος καὶ αὐτὸς μόνος. Ἄλλοτε εἶχεν ἐκδώσει ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐκλογαῖς του, λέγων αὐτοῖς ρητῶς ὅτι οὐδὲν ρουσφέτιον ἐνοεῖ νὰ ζητήσῃ παρὰ τῆς κυβερνήσεως. Καὶ ἐτήρησε τὸν λόγον του, γενόμενος μάλιστα ὑποκείμενον εὐφύμου μνεῖς πολλῶς ἐν τῇ βουλῇ. Δεύτερος νεωτερισμὸς ἦτο τὸ νὰ ἦνε

ἐν ζητήμασιν ἐμπιστοσύνης μετὰ τὴν κυβέρνησιν, νὰ καταψηφίσῃ δὲ ἐν πολλοῖς αὐτῆς, ὅταν συνελθόμενα αὐτὴν ἀδικοπραγοῦσαν ἢ μωροπραγοῦσαν, ὅχι ὅμως καὶ ἐν ἐκείνοις τοῖς φορολογικοῖς νομοσχεδίοις, δι' ὧν ἐμελλε νὰ ἀναδείξῃ ἑαυτὸν δημοκρατικόν, ὡς οἴεται εἶναι, καὶ δι' ἃ ἡμεῖς ἐν δικαίᾳ αὐστηρότητι τὸν ἠλέγξαμεν. Ἴδου τώρα καὶ τρίτος νεωτερισμός. Ἀπύθωνεν ἤδη ὅτε πλησιάζουν αἱ ἐκλογαὶ τῶν νέων ἐπαρχιῶν, ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς Βόλου, δι' ἧς ἀναγγέλλει αὐτοῖς ὅτι δὲν θὰ καταβῆ εἰς τὴν ἐπαρχίαν νὰ ἀναμιχθῆ εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς, καθὼς συνειθίζουσι οἱ βουλευταί, δικαιολογεῖ δὲ τὴν παράλειψιν αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος δι' ὠραιοτάτων ἐπιχειρημάτων περὶ ἀνεξαρτησίας τοῦ ἐκλέγοντος λαοῦ τοὺς δημοτικούς αὐτοῦ ἀρχοντας καὶ βελτιώσεως τῆς πολιτικῆς ἡμῶν ἀνατροφῆς.

Τώρα ποῦ χρεῖται μία βουλευτικὴ θέσις τῆς ἐπαρχίας Ἀγιάς ἐνεκα τῆς καταδίκης τοῦ βουλευτοῦ Μοσχολάκη, πληροφοροῦμεθα ὅτι εἰς τὴν διαταχθεσομένην ἐπαναληπτικὴν ἐκλογὴν πρόκειται νὰ ἐκτεθῆ ὑποψήφιος ὁ κύριος Ἀναστάσιος Γεννάδιος, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου. Ἡ εὐχὴ παντός ποθοῦντος νὰ βλέπῃ ὅλας τὰς ὑπεροχὰς ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ βουλευτηρίου εἶνε ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ κ. Γενναδίου, τοῦ ὁποῖου ἡ βοήθεια εἶνε εἴτερ ἄλλοτε ποτε ἀναγκαῖα χάριν τῶν μεγάλων ἐθνικῶν συμφερόντων.

Διὰ φύλλον χαρτοῦ κυκλοφοροῦντος πενταχοῦ τῆς πρωτεύουσας ὁ μεγαλοεργὸς διευθυντὴς τῶν Θεσσαλιῶν Λουτρῶν Ἀθηνῶν, καθίστησι γνωστὸν εἰς τὸ κοινὸν τὰς νέας βελτιώσεις—δωδεκά τὸν ἀριθμὸν—δι' ἃς τὸ εὐεργετικὸν

αὐτὸ Κατάστημα, ἐν ἀντιθέσει κατ' ἀρχὴν καὶ κατ' οὐσίαν πρὸς τὴν δειλίαν καὶ τὴν ἀτολίαν καὶ τὴν μωπίαν τῶν Ἑλλήνων μὴ τολμώντων νὰ ἐπινοήσουν καὶ νὰ ἐκτελέσουν παραδόλους ἐπιχειρήσεις, καθίσταται σχεδὸν τέλειον καὶ ἀνώτερον πλέον πάσης μομφῆς καὶ ρωμαϊκῆς μωρμυρίας. Τὸ ἔδαφος ἐστρώθη δι' ἀγγλικὸν χώματος, ὅπως μὴ ἀναπτύσσεται βρόχον, ἢ ὀλικὴ ἀνανέωσις καὶ πλῆσις τῶν δεξαμενῶν θὰ γίνηται καθ' ἐκάστην, ἡ δὴ δύναμις τοῦ ὕδατος τῆς ἐντὸς τῶν δεξαμενῶν εὐεργετικωτάτης ψυχρολογίας κυζήθη, καὶ τόσαι ἄλλαι μεταρρυθμίσεις, περιποιήσεις, ἐφευρέσεις, βελτιώσεις, ἰδίως τὰ ὠραία σκεπάσματα τῶν δεξαμενῶν, ὑπ' ἃ οἱ λουόμενοι θὰ ἦνε ἀόρατοι, πάντοτε ὑπὸ σκιάν καὶ ὄμως ἀπολαμβάνοντες ὀλογάλιον τὸν ἀττικὸν οὐρανόν.

Ἀρχονται δὲ τὰ τε θαλάσσια λουτρά καὶ αἱ εὐρωπαϊκαὶ ψυχρολογαί τὴν 8ην Μαΐου, ἧτοι τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, ἐπισπευθεῖτης φέτος τῆς ἐνάρξεως κατὰ 8 ἡμέρας, καὶ τοῦτο, ὡς γράφει ἡ διεύθυνσις, κατὰ προτροπὴν πολλῶν φίλων ἰατρῶν φρονούντων ὅτι ὅσῳ ψυχροτέρα εἶνε ἡ θάλασσα, τόσῳ ὠφελιμώτερα καθίστανται εἰς τὴν υγιάν τὰ θαλάσσια λουτρά.

Ἐξετασθεὶς ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τὰ νομικὰ ὁ ἀθόρυβος εὐφύης φίλος κ. Γεώργιος Ἰωαννίδης ἐκ τῶν ἐναρετωτέρων καὶ μετροφρονεστέρων καὶ δι' αὐτὸ ἀξίων νέων. Οἱ ἀγαπῶντες αὐτὸν φίλοι τῷ εὐχονται ἐγκαρδίως πᾶν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ.

Πρὸ τίνος ζενίζει ἡ πρωτεύουσα μας ἕνα τῶν λογιωτέρων Ἑλλήνων ἐν τῇ ζένῃ δυστυχῶς ἀποκατασταθέντων καὶ ἐκεῖ καὶ τιμὰς καὶ στάδιον ἐργασίας πολλῆς καὶ καρποφόρου εὐρόντων, τὸν κύριον Ι. Βελοῦδον, διευθυντὴν τῆς ἐν Βενε-

τία Μαρκεζιανῆς Βιβλιοθήκης, συγγραφεὴ πολλῶν πραγματειῶν, ἐν αἷς καὶ Ἱστορίαν τῆς ἐν Βενετίᾳ ἑλληνικῆς παροικίας ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ Βυζαντίου. Προχθὲς ὁ κ. Βελοῦδος ἐπεσκέφθη τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην καὶ ἐπὶ ὥρας ἐπεχειρήσθη τὰ πάντα μετὰ συντόνου ἐπιστημονικῆς προσοχῆς ἐξετάσας κυρίως τὰ τελευταῖα τῆς Θεσσαλίας χειρόγραφα, ἰδίως ἕνα τοῦ Ι' αἰῶνος, περὶ ὧν ἐκράτησε σημειώσεις. Ὁ κ. Βελοῦδος τοσοῦτο ἐμεινεν εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐπικρατούσης τάξεως καὶ τῆς γενομένης σχετικῆς προόδου, ὥστε ὑπεσχέθη νὰ δωρίσῃ ἐν καιρῷ ὄλην τὴν βαρύτιμον ἰδιοκτητικὴν αὐτοῦ βιβλιοθήκην. Ὁ κ. Ροῖδης τὸν εἶχεν ἐκλάβει ὡς ἐξἱταλιθέντα καὶ τῷ ἀπνυθύνετο ἰταλιστῆ, κατὰ τὸ ἐπικρατήσαν πλέον ἔθιμον ν' ἀπαρνώμεθα τὴν γλῶσσάν μας, ὡς ὁ Πέτρος τὸν Χριστόν του, τρεῖς φορές τὸ δευτερόλεπτον, ἀλλ' ὁ κ. Βελοῦδος τὸν ἐπανεφάρσεν εἰς τὴν ἑλληνίδα φωνήν, ἣν λαλεῖ βυζαντινικώτατα. Ὁ κ. Βελοῦδος ἠξιώθη καὶ τῆς εὐνοίας τοῦ βασιλέως κατὰ τὰς διαφόρους ἐξ Ἑνετίας διαλεύσεις του, προσεκλήθη δὲ ἐνταῦθα καὶ εἰς βασιλικὸν γεῦμα.

Μεταξὺ τῶν προσφωνήσεων ὧν ἐτυχεν ὁ κ. Δεληγιάννης ἡ τοῦ δικηγόρου Τσέγκου ἐκ Λεχαιῶν εἶνε ἡ ἀξιολογωτέρα. Διότι ἐξ αὐτῆς μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Δεληγιάννης ἦτο «ἡ πραγματικὴ **δοκὸς** τοῦ ὑπὸ τοῦ Κοινοβουλίου προεδρευομένου κόμματος, ἐφ' ἧς ἡ μεγάλη αὐτὴ μερίς τοῦ ἔθνους ἐστηρίζετο καὶ στηρίζεται.»

Χαριεστέρην εἰκόνα ὁ κ. Τσέγκος ἀναντιρρήτως δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ. Ὁ κ. Δεληγιάννης πατερός, αὐτὸ ἦτανε πάλι ἀπὸ τὰ ἄγραφα.

Τοιοῦτο τὸ φιλοφρόνημα τῆς πρώτης παραγράφου τῆς προσφωνήσεως.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ ἔχομεν ἄλλο φιλοφρόνημα, ἀντάξιον τοῦ πρώτου, ὅταν τοῦ λέγῃ εὐλαβῶς: «Ἀνοιξατε λοιπὸν τὰ ὄρα ὑμῶν, καὶ σὺ ἀρχηγὴ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, καὶ ὑμεῖς οἱ ἔμφρονες» κλπ.

Ὁ κ. Δεληγιάννης Ριγκολῶ τοῦ ἵπποδρομίου Δερσέν, καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἄγραφέτερα.

Τί χρειάζεται νὰ ὑποστῆ κανεὶς, προβατίνα μου, ὅχι διὰ νὰ γίνῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ ὀνομασθῆ μόνον ἀρχηγός!

Ὅχι ἦττον καὶ ἡ ἐν Ἀνδροβίδα προσφώνησις ἔχει τὸ γουστό της. Πρῶτον ὅτι δὲν ἀναφέρεται ὁ ποιήσας αὐτήν, ἐκτὸς ἐὰν ἡ Ἀνδροβίδα εἶνε καμμία γυναῖκα, καὶ τί γυναῖκα, ἀνδροβίδα. Καὶ ὅτι εἶνε βίδα, φαίνεται ἐξ ὅλης τῆς προσφωνήσεως δι' ἧς διαθέει κομψοτάτη εἰρωνεία. Ἐκεῖνο φέρ' εἶπειν, τὸ Ἐξοχώτατε! πῆς ἀρχῆς καὶ ἐκεῖνο τὸ τέλος ὅτι ὁ Δεληγιάννης κατώρθωσεν ἐν Βερολίνῳ τὴν προσάρισιν διὰ τῆς ἐξωτερικῆς του δυνάμεως, ἧτοι διὰ γυμνασίων καὶ ταυρομαχιῶν. Ἀπαράμιλλα! Ἀπαράμιλλα!

Αὐτὸ πάλιν ἄλλο! Εἴμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν δραμάτων. Ἐδῶ ἐχρειάζοντο εἰκοσι θέατρα καὶ πενήντα δραματοποιοὶ νὰ γράφουν καθε τρεῖς μέρας καὶ νέα δράματα.

Ἴδου τί συνέβη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν:

Ἐνας ἐκεῖνος καὶ μία ἐκεῖνη. Ἀρραβωνιασμένοι ἦ μὴ, ἀγνωστοὶν ἀλλὰ ὁ λόγος δοσμένος καὶ παραδοσμένος. Ὁ ἐκεῖνος ἐμπαινόβγαίνει εἰς τὸ στήτι τῆς ἐκεῖνης ἔτρωγε, ἔπινε, γλεντοῦσε. Εὐρίσκετο εἰς τὰς παραμονὰς γάμου. Ὅτε ἐκεῖνος λέγει εἰς ἐκεῖνην ὅτι δὲν ἔννοε νὰ τὴν πάρῃ. Μετὰ τοὺς κλαθμούς, τοὺς ὄδυρους, τὰ νεῦρα καὶ τὰ ὑστερικά, συλλαμβάνεται ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως.

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 470)

Ἀλλὰ ἐπὶ τέλους θὰ τυραννιόμουναι ἔτσι μάταια, ἂν ὁ ἴδιος Γραππιὲ δὲν μοῦ ἀπεκάλυπτε, διότι ἔτσι τῷθελε, μέρος ἀπὸ κείνα ποῦ ἤξευρε.

Μιά μέρα ὁ γέρον ἐλθὼν πρὸς ἐπίσκεψίν μου:

— Δὲν εἶμαι καλὰ, εἶπεν, ἀλλὰ ἦλθα γιατί σου τὸ ὑποσχέθηκα.

Εἶχα σὲ μιὰμποτίλια λίγο κρασί κατασταλαγμένο. Ἡπιε λιγάκι.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν, αὐτὸ μὲ θερμαίνει, μοῦ κάμνει καλό.

Βαθυμῶδον ἄδειασε τὸ ποτήρι· ὠμιλήσαμεν ὀλίγο, ἀλλὰ δὲν εἶχε κέφι, ἦτανε κατηφής, μόλις ἀπεκρίνετο· ἔ τὰς ἑνδεκά ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ, δὲν μπορούσε νὰ σταθῇ ἔς τὰ πόδιά του.

— Διάβολε! εἶπε, δὲν μπορῶ νὰ τὸ κουνίσω ἀπὸ δῶ! Τοῦ βοήθησα νὰ ἐκδυθῆ καὶ τὸν ἔβαλα ἔς τὸ κρεβάτι μου. Ἐγὼ ἔμεινα ὄλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος καὶ τὸν περιποιούμενα τὸ κατὰ δύναμιν. Τὴν ἐπιούσαν ἡ κατάστασις του εἶχε χειροτερεύσει.

— Θέλεις νὰ πάγω νὰ φέρω τὸν γιατρόν; τὸν ἠρώτησα.

— Πήγαινε, ἂν θέλῃς, μοῦ ἀπάντησεν.

Ὁ ἰατρός ἦλθε καὶ διέταξε δὲν ξεῦρω τί ἰατρικόν.

— Δὲν βλέπω τί δύναμαι νὰ κάμω, εἶπεν ὁ ἰατρός· τὸ σῶμα τοῦ φίλου σας εἶνε ἀναμμένον ἀπὸ τὰ σπέρτα· μπορεῖ νὰ σβύσῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἂν τὸ λυχναρί ποῦ δὲν ἔχει πιά λάδι.

Ὁ ἰατρός εἶγεν ὀμιλήσει χαμηλοφώνως, ἀλλ' ὁ Γραππιὲ ὁ ὁποῖος ἄκουε δυνατὰ, κατάλαβε.

— Τί σου εἶπεν ὁ νεκροθάφτης αὐτός; ἠρώτησε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἰατροῦ.

— Μοῦ εἶπε νὰ σὲ περιποιούμαι καὶ αὔριον θὰ εἶσαι καλύτερα.

— Δὲν θέλω νὰ μοῦ λένε ψέμματα, γέρο Κάτσικα· ὁ γιατρός σου εἶπε πῶς εἶμαι χαμένος.

Ἐδοκίμασα νὰ γελάσω, ἀλλὰ μὲ διέκοψεν ἀποτόμως.

— Ὁ γιατρός σου τὸ εἶπε, τὸ ἄκουσα.

— Ἐστῶ· ἀλλὰ ξεῦρεις ὅτι οἱ γιατροὶ δὲν ξεῦρουν τί λένε.

— Δυνατόν· ἀλλὰ βλέπεις, αἰσθάνομαι, γέρο Κάτσικα·

εἶμαι φίλος σου ἕνας ἄλλος; θὰ μ' ἐπέταγιε ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν σὰν ψωμάριο σκυλι, ἀλλὰ σὺ μ' ἔβαλες ἔς τὸ κρεβάτι σου καὶ μὲ περιποιήθηκες. . . Θέλεις, γέρο Κάτσικα, νὰ γίνῃς πνευματικός μου;

— Τί; πνευματικός;

— Ναί.

— Δὲν καταλαβαίνω.

— Εἶσαι πολὺ ζῶον, γέρο Κάτσικα.

— Ἐξηγήσου.

— Ὑποθέτω ὅτι θέλεις ν' ἀκούσῃς τὴν ἐξομολόγησίν μου;

— Ἄ!

— Θὰ καθίσαις λοιπὸν ἐκεῖ, πλησίον τῆς κλίνης, καὶ θὰ σοῦ διηγηθῶ ἕνα πρᾶγμα. Ἀλλὰ δός μοι μιὰ στάλα ἀπὸ τὸ καλό σου τὸ ρακί.

Ἐκένωσα ὅτι ἔμεινε ἔς τὴμποτίλια ἐντὸς ποτηρίου καὶ ἔπειτα τόβαλα μέσ' ἔς τὴ φουχτὰ του. Τὸ ἦπιε διὰ μιᾶς.

— Τώρα κάθησε. Ἐδῶ εἶσαι;

— Ναί.

— Ἄκουσε, παπᾶ Γεροκάτσικα.

Τώρα, κύριε, ἰδοὺ ὅτι θυμοῦμαι ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπεν ὁ γέρο Γραππιέ.

«Εἶμαι ἕνας ἄθλιος, ἕνας οὐτιδανός, τὸ ἔξερω· ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἦνε ὅτι θέλῃ, παρηγοροῦμαι τέλος πάντων ὅτι εἶνε κι' ἄλλοι χειρότεροί μου. Ἄν

νομιζῃς ὅτι θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους; ἀπατάσαι· ἔχω σ' τὴν ζῶήν μου ἕνα σωρὸ πρᾶγματα ποῦ δὲν θέλω νὰ τὰ πῶ. Ἀλλὰ πρὸς χάριν σου διὰ νὰ σὲ διασκεδάσω καὶ γιατί κ' ἐμένα εὐχαριστεῖ νὰ σοῦ πῶ αὐτὸ, θὰ λάβω ἀπὸ τὸν σωρὸν αὐτόνε μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία, ἂν καὶ πολὺ ὀμοιάζει μετὰ παραμῦθι τοῦ Γαλαζογέννη.

Ἀπρὸ δέκα ἐτῶν ἐκινδύνευα νὰ ψοφήσω ἀπὸ πείνα στὸ Παρίσι· σ' ἕνα βρωμοξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Γρενιέ-Σαιν-Λαζάρ. Ἐνα πρῶτ' ἕνας σύντροφος ἦλθε καὶ μὲ ἤρε. Μοῦ εἶπε:

— Φαίνεται ὅτι ἔχεις πολλὴν ὑπόληψιν σ' τοὺς τρανοῦς! ὁ μέγας ἀρχηγός, ὁ κύριος τοῦ ὁποῖου δὲν γνωρίζομεν τὸ ὄνομα, τὸν ὁποῖον ποτὲ δὲν βλέπει κανεὶς, ἤκουσε νὰ γίνηται λόγος γιὰ σένα· ἦλθα λοιπὸν νὰ σ' εἰρῶ σταλείς ἀπὸ ἕνα ἀρχηγὸν νὰ σ' ἐρωτήσω ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς ἐπιστάτης ἐνὸς πύργου.

«Ἐννοεῖς, Γεροκάτσικα, ὅτι ποτὲ δὲν ἀρνούμαι τὰ ἀπροσδόκητα κέρδη.

«Τὴν ἄλλη μέρα ὁ σύντροφος ἦλθε νὰ μὲ πάρῃ καὶ ἀμέσως στὸ δρόμο διὰ τὸν πύργον τοῦ Βλαϊνκούρ. Ὁ σύντροφος ἀφοῦ μ' ἔβαλεν εἰς τὸ τροφοδοτήριον, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἦτο ἡ κατοικία τοῦ θυρωροῦ, μοῦ εἶπε:

— ἌΝὰ ἡ κατοικία σου. Τὸ κρεβάτι εἶνε καλὸ, ἔχεις ἕνα ἀμάρι διὰ τὰ σκεῦή σου καὶ δύο καθέκλαις διὰ νὰ κάθῃσαι.

— Ἀὐτὸ δὲν ἦτο ἀνεῖς διὰ ἕνα ἐπιστάτην, ἀλλ' ὑπάλλ-

Ἐκείνη θέλει νὰ δηλητηριάσῃ ἐκείνον.
Μίαν ἡμέραν ποῦ ζαναπήγε ἐκείνος, ἀγνοοῦμεν διὰ ποῖον λόγον, τοῦ λέγει:

— Κάτσε νὰ φάμε.

— Δὲν πεινῶ.

— Πῶς γίνεται αὐτό;

— Νὰ πῶς γίνεται, δὲν πεινῶ: ἔφαγα.

— Ἐνα καφέ, τοῦλάχιστον νὰ σοῦ κάμω.

— Οὔτε καφέ δὲν θέλω.

— Ἄ! μὰ δὲν γίνεται ἕνα καφέ θὰ πάρης.

Καί μετ' ὀλίγα λεπτά ἔρχεται ὁ καφές.

Ἄλλ' ἐκείνος ἐπιμένει νὰ μὴ τὸν πάρῃ.

Ἄφου λοιπὸν δὲν τὸν παίρνεις ἐσὺ, τὸν παίρνω ἐγὼ καὶ φαρμακονομῶ!

Τὸν ἐρρόφησεν ἀπνευστί καὶ ἔπεσε κάτω δηλητηριασμένη καὶ πράγματι καὶ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Καί μετὰ πέντε ἡμέρας ἀπεβίωσε!

Τί δράματα! τί δράματα!

Χθὲς τὴν νύκτα ἐπὶ τῆς ὁπισθεν τοῦ Βαρβακείου ὁδοῦ Σωκράτους καὶ πρὸ τῆς οἰκίας Μαρουδῆ ἐπίθεσις ἐνοπλος ἐγένετο καθ' ἑνός. . . τῶν δένδρων τῶν τεταγμένων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τὸ πτωχὸν θυμὰ ἠκρωτήριάσθη ἀνιλεῶς δι' ἐπανειλημμένων κτυπημάτων πελέκως: οἱ δρασταὶ ἦσαν θηλυκοί. Ἐφεύρον τὸν εὐκολώτερον τρόπον διὰ νὰ πορίζονται τὰ ξύλα τῆς μπουγάδας τῶν. Εὐτυχῶς ἐννοηθεῖσαι ὑπὸ τινος διαβάτου ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἀρίσασαι ἡμιτελῆς τὸ ἔργον.

Ἀλλὰ ἡ νύξ θὰ ἐπανέρχεται πάντοτε, ἐνῶ οἱ διαβάται δὲν θὰ ἦνε πάντοτε πρόχειροι. Παρακαλοῦμεν τὴν ἀστυνομίαν νὰ λάβῃ τὰ μέτρα τῆς διὰ τὰ δένδρα μας. Δὲν παίρουν αἱ γυναῖκες.

Μετὰ χάρις πολλῆς ἐξιστόρησεν ἐν τῇ «Ἐστία» τὰς τρεῖς ἡμέρας τοῦ ἐν Τήρῳ ὁ κομψὸς ἱππότης Γεώργιος Δροσούνης, δρέπων ἀνθη πάντοτε δροσερὰ καὶ ἐκ τῶν στίχων καὶ ἐκ τῶν πεζῶν του λόγων.

ΤΟ ΕΝ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΗ ΠΤΩΜΑ

Ἐλάθωμεν καὶ ἄλλας λεπτομερείας. Αἱ προηθεσιναι προήρχοντο ἐκ καταθέσεως τοῦ πατρός. Τώρα ἔχομεν ἄλλα συμπληρωτικὰ τοῦ κ. Χλωροῦ, οὗ ἦτο ἀνεψιά ἐκ πρώτης ἐξιδέλης ἡ Εὐθυμία καὶ ἐπὶ τριετίαν ἔμενε παρ' αὐτῷ ὡς πρετοῦσα. Αὐτὴ δὲ καὶ πέντε ἄλλα τέκνα εἶνε ἐκ πρώτου γάμου τοῦ Σπυριοπούλου, μαιναντα ὄρφανὰ ἐκ μητρὸς τοῦ πατρός των ἐλθόντος εἰς δεῦτερον γάμον, διὰ τοῦτο δέ, καὶ ἀπροσάλευτα καὶ ἔρημα καὶ ὡς ὑπηρετρία συγγενῶν αὐτῶν κατηντήσαντα.

Ἡ Εὐθυμία ἦτο κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκ τῶν ἰουχωτέρων καὶ σεμνοτέρων κορασιῶν: εἶχε μάλιστα τὴν συνήθειαν νὰ κακολογῇ τὴν μὲν καὶ τὴν δέ, διότι τὸ ρίχνουν ἐξω, καὶ νὰ ὑποκρίνηται τὴν ἁγίαν. Τὸ τέλος τῆς ὁμοῦ ἀπέδειξεν, ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἁγία.

Ἡ οἰκογένεια Χλωροῦ ἐγκαίρως ὑποπετεύθη τὰ τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς Εὐθυμίας ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν σημείων.

Ἐρωτωμένης αὐτῆς ὑπεκρίνετο ὅτι ἔχει στάσιν ἐμμήνου.

Ἡ οἰκογένεια προσεκάλεσε τὸν κ. Βενιζέλον, οὗτος ὁμοῦ περιωρίσθη νὰ ἐρευνήσῃ αὐτὴν μήπως ὑποπτέῃ ἄλλο τίποτε, ἐπὶ ἀρνητικῇ δὲ ἀπαντήσει, τῆς ἔδωσε γιαιτρικὰ δι' ἃ, τι ἔλεγε ποῦ εἶχε ἡ Εὐθυμία, τὰ ὅποια ἐννοεῖται δὲν ἐλάμβανε, τὰ λαμβάνει δὲ τώρα ἡ διάδοχος τῆς ὑπηρετρίας

ληλός, σὰν κ' ἐμένα δὲν εἶνε ποτέ του δύσκολος.

— «Τώρα, εἶπεν ὁ σύντροφος, ἰδοὺ τὸ σύνθημα πρὸς τὸ παρὸν μέχρι οὗ σοὶ δοθῇ ἐν ἄλλοι: Πρέπει νὰ ἦσαι ἄφωνος σὰν νὰ σοῦ ἔκαψαν τὴν γλῶσσαν.

Ἡ σύστασις ἦτο ἀρκετὰ γελοία, διότι θὰ ἦμουνα εἰς πολλὴν ἀμηχανίαν ἂν ἔλεγα ὅ, τι δὲν ἐγνώριζα. Ὁ σύντροφος ὅταν ἔφυγε, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παρίσι, μοῦ ἀφῆσε διακόσια φράγκα.

Ἡ κλειδιά τοῦ πύργου ἦσαν φυσικὰ σ' τὰ χέρια μου. Πρῶτῃ μου φροντίς ἦτο νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ κατάστημα, τοῦ ὁποίου ἦμουνα ἐπιστάτης. Εὐρύχωρα δωμάτια κατασκευασμένα καὶ ραγιασμένα, ταβάνια καταρτυπημένα, με πατώματα λυωμένα, χωρὶς κένενα ἐπιπλόν, ἐκτὸς δύο δωμάτων εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρο μέρος τοῦ πύργου, τὰ ὅποια ἦσαν κάπως σιγυρισμένα. Εἰς τὸ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτὰ ὑπῆρχε κλίνη μὲ λευκὰ σινδόνια, καθέκλαις, ἀνάκλιτρον, ἀρμάριον καὶ κομμωτήριον. Ἀπ' αὐτὸ κατάλαβα ὅτι δὲν ἔμελλα νὰ ζήσω μονάχος μου πολλὴν καιρὸν: τὰ δύο δωμάτια καὶ πρὸ πάντων αἱ δύο κλίναι φανέρωναν ὅτι θὰ εἶχα τοῦλάχιστον δύο συγκατοίκους.

Ἐἰς τὸ μεγάλο μαγειρεῖον εἶχαν βάλει ἐπίσης μερικά ἔπιπλα, κατὶ καζάνια, χύτρες κτλ. . . Τὰ ἔβλεπα κ' ἐγλυφα τὸ στόμα μου. Κατέβηκα εἰς τὰ ὑπόγεια, ὑπόγεια μεγαλοπρεπῆ, ἀλλὰ ἄδεια. Μόνον ἕνα ὑπῆρχεν, εἰς τὸ ὅποιον

δὲν μπόρεσα νὰ κατέβω μὴ ἔχων τὸ κλειδί: ἐκεῖ ἦσαν κλεισμένα τὰ κρασιά.

«Μετὰ πέντε ἡμέρας ὁ σύντροφος ἐπανῆλθεν. Ἦτο νύκτα κ' ἐτοιμαζόμουν νὰ πλαγιασῶ, μὴ ἔχων τι καλλίτερον νὰ πράξω.

— «Προσοχή! μοῦ εἶπε, σὲ φέρουν ἀπόψε δύο οἰκοτρόφους: ἐκείνος ποῦ τῆς συνοδεύει εἶνε παλλικερὰς, ποῦ πρέπει κανεὶς νὰ προσέχῃ, προσοχὴ λοιπὸν!

— «Μήπως εἶνε ὁ κύριος; ἠρώτησα.

— «Τρελλὸς εἶσαι, μοῦ ἀπάντησε, ἔξουεις καλὰ ὅτι δὲν βλέπει κανεὶς τὸν κύριον.

— «Εἶνε τέλος κανεὶς ἀρχηγός;

— «Ἴσως.

— «Πῶς ὀνομάζεται;

— «Δὲν γνωρίζει κανεὶς ποτέ τὰ ὀνόματα τῶν ἀρχηγῶν. Ἐπὶ τούτου σοὶ δίδω μίαν συμβουλήν, εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ ἦσαι πολὺ περίεργος εἰς τὴν Ἐταιρίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνήκεις. Ὅταν δὲν σὲ προστάζουν ν' ἀκούσης καὶ νὰ παρατηρήσῃς, χρεωστᾶς νὰ μὴν ἀκούς, μήτε νὰ βλέπῃς. Κατάλαβες;

— «Μάλιστα.

— «Ἄ! οὐδὲν νοεῖται.

Ἐἰς τὰς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο φρικώδης, καμωμένος ἐπίτηδες ἀπὸ τὸν διάβολο καὶ ἐφύσα ἄ-

ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, πάσχουσα πράγματι τὸ φαντασιώδες ἐκείνης πάθημα καὶ διὰ νὰ μὴ δίδῃ λεπτὰ διὰ νέα. Ὁ κ. Βενιζέλος ὁμοῦ ἐκ πικρᾶς πείρας ἀστειολογεῖ μὲ τὴν οἰκογένειαν, μήπως τρέχει πάλιν τίποτε ἄλλο.

Ἐδῶ παρεμβαίνει μία ἀσέπαις, κατὰ Κόντον, γυναῖκα δηλαδὴ ποῦ ἔφερεν εἰς τοῦ κ. Χλωροῦ αὐτὰ μέρα παρὰ μέρα. Ἡ ἐκ συμπαθείας πρὸς τὴν Εὐθυμίαν, ἢ ἐκ γραῶδους περιεργείας τὴν ἐρωτᾷ μίαν ἡμέραν ἀποστέλπουσαν εἰς τὴν βαθμηδὸν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐξογκουμένην ἐμπροσθὲν τῆς Εὐθυμίας: Τί ἔχεις; Τῆς δίδει τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, ἢν καὶ εἰς τὰς ὑπονοίας τῆς κυρίας Χλωροῦ.

— Ἐγὼ τῆς λέγει, ἡ ἀσέπαις, ἔξουρ μὲ γυναικα ποῦ εἶνε γὰ τὰ πάθη αὐτὰ μάλιστα.

Καὶ πράγματι τῆς φέρνει μίαν κακοσχημάτιστη φκιασιδάρρα, σκέλεθρον μοναχῶ, φέρουσαν τίτλον ἐξοχότητος, ἡ μαμὴ μὲ τὰ πολλὰ κορίτσια, ἀπὸ τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον, ἐπαγγελιομένην τὴν καλλιτέγνιδά των ἐκτρώσεων.

Ἄφου τὴν παρετήρησε καλὰ, καλὰ, καὶ κρυφουσιφερόνησεν ἴσως μὲ τὴν Εὐθυμίαν τὰ τῆς ἐκτρώσεως, ἀναβαίνει εἰς τὴν κυρίαν καὶ,

— Τὴν εἶδα λέγει, μπορῶ νὰ τὴν γιαιτρέψω, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν πάσω ἔς τὸ σπῆτι.

Αὐτὸ δὲν γίνεται εἶνε μὲν ὑπηρετρία μας ἡ Εὐθυμία, ἀλλὰ εἶνε καὶ μέλος τῆς οἰκογενείας μας. Δὲν μποροῦμε νὰ τὴν βγάλωμεν ἐξω. Ἐδῶ ἔχει τὸ καθαρὸ φαγὴ τῆς, περιποίησιν. Ὅ, τι γιαιτρικὸ ἔχεις, νὰ τῆς τὸ κάμῃς ἐδῶ.

— Τὸ γιαιτρικὸ ποῦ θὰ κάμῃς, μόνον ἔς τὸ σπῆτι μου μπορεῖ νὰ γίνῃ.

— Ὅτε στενοχωρηθεῖσαι ἡ Μαμὴ μὲ τὰ πολλὰ κορίτσια ὁμολογεῖ εἰς τὴν κυρίαν ὅτι ἔμεινε ἐγκυος.

— Καί μὲ ποῖον;

— Μοῦ εἶπε μ' ἕνα συγγενῆ τοῦ κυρίου, τὴν ἡμέρα τοῦ

νεμος ἰκανὸς νὰ ἐκρίζωσῃ τὰ κέρατα τῶν βωδῶν, οἱ δύο οἰκότροφοί μου ἐφθασαν, ἦσαν δὲ δύο γυναῖκες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ὑψηλὴ, εὐρωστος, ἀκόμη εὐμορφῆ, ἦταν ὡς τριάντα πέντε ἐτῶν ἐμάντευσα ἀμέσως ὅτι ἤρχετο νὰ συντροφεύσῃ καὶ νὰ ὑπηρετῇ τὴν ἄλλην, ἣτις ἦτο πολὺ νεωτέρα ἀπὸ τὴν πρώτῃν: μόλις ἦτον εἴκοσι ἐτῶν. Αὐτὴ ἦτο ὀλιγοτέρον ψηλὴ, ἀλλ' εἶχεν ἕνα ἀνάστημα, ἕνα ἀνάστημα. . . . σὰ νὰ πέρασε ἀπ' τὸν τόρον. Ἄν καὶ κίτρινη καὶ εἶχε τὰ μάτια τῆς θαμβωμένα καὶ τὸ ἐξωτερικόν τῆς ἀρρωστικόν, ἦταν ὁμοῦ καδράκι, θαῦμα, Γεροκάτσικα, θαῦμα!

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ κ. Αὐγαγάρδ ἐταράχθη ἐπὶ τῆς ἔδρας του μετὰ στενοχωρίας.

— Μήπως σὰς δυσαρρεῖ τούτου, κύριε; ἠρώτησεν ὁ ἐπαίτης.

— Ὁχι, γέρο Μονὸ, ὄχι σὰς ἀκούω ἀπεναντίας μὲ τὴν μεγαλειότεραν προσοχὴν, ἐξακολουθήσατε, ἐξακολουθήσατε.

— Δὲν μπορῶ Γεροκάτσικα μου, νὰ σὲ περιγράψω τὸ ἄτομον, τὸ ὅποιον μοῦ ἔφερε ταῖς δύο γυναῖκες. Δὲν εἶμαι ὠραίος, δὲν εἶνε ἔτσι; Μὲ παρετήρησε μὲ τὰ μικρὰ του σταχτερά ὀμμάτια, ψυχρὰ καὶ διαπεραστικά σὰ λεπίδα, ἐγὼ, ποῦ δύσκολα φοβοῦμαι, τέτοιο φόβο δοκίμασα, ποῦ τὸ αἶμα μου ἐπάγωσε εἰς τὰς φλέβας μου.

Ἄ! ὅταν αἱ γυναῖκες ἀποκατεστάθησαν εἰς τὰ δωμάτια, ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος ἦλθε νὰ μ' εὐρῆ εἰς τὴν φωλεάν μου.

— Ἐξουρ ὅτι φυλάεις μυστικὸ, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ σκλη-

ἀγίου Κωνσταντίνου, ποῦ βγήκατε εἰς ἐξω νὰ πάτε ἔς τὴν τελετὴν, μπῆκε οὗτος καὶ τὴν ἐβίασε. Τώρα πέθανε αὐτὸς ἀπὸ βλογιὰ. Ὅ, τι τῆς ἔκαμε αὐτῆς, τοῦ τῶβγαλε ὁ Θεός. Γὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ νὰ μοῦ τὸ ρίξῃς. Παιδί μου, τῆς εἶπα, σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν ποῦ βρίσκεσαι δὲν μπορῶ νὰ σοῦ κάμω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Διέτρεχε τότε ἡ Εὐθυμία τὸν ὄγδρον μῆνα τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς. Ἦτο ὁ παρελθὼν δεκέμβριος. Σημειώσατε δὲ ὅτι τοιοῦτος συγγενῆς τοῦ κ. Χλωροῦ ἀποθανὼν ἐξ εὐλογίας δὲν ὑπάρχει.

Ὁ κ. Χλωρὸς τότε τὴν ἐπίσσε νὰ ὁμολογήσῃ ποῖος ἦτο ὁ δραστής. Τῆς ἔλεγε μάλιστα ὅτι ἂν εἶναι ὑψηλῆς θέσεως, νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ. Ἄν δὲν εἶναι πάλιν τοιοῦτος καὶ περιχέει ἔς τῆς θέσι τῆς, μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ κακὸ νὰ τῆς τὸν δῶσῃ ἄνδρα.

Ἡ Εὐθυμία γελοῦσε ἀναιδέετατα, ὡς λέγει ὁ κ. Χλωρὸς.

— Ἀφήτε με καὶ θὰ δῶτε πῶς δένεω τίποτε. Δὲν ἔχετε μαμμὴ τὴν Ἀναστασία; Δὲν τὴν φωνάζετε νὰ μὲ δῆ; Προσκαλεῖται ἡ μαῖα Ἀναστασία, καὶ ἐξετάζει καὶ ἀνακοινεῖ εἰς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν ὅτι αὐτὴ ἔχει παιδάρο.

Ἐνῶ ἐξήταξεν ὁ κ. Χλωρὸς λέγει ὅτι συνέλαβε τὴν Εὐθυμίαν παρακαλοῦσαν τὴν Ἀναστασίαν νὰ μὴ πῆν τίποτε, αὐτὴν δὲ ἀνομιμένην.

Νεῖ ἀνακρίσεις καὶ νεῖ πιέσεις τοῦ Χλωροῦ.

— Πέ μου ποῖος εἶναι; Μὴ εἶναι ὁ Θανάσης;

— Ὁχι.

— Μὴν εἶναι ὁ ἐξάδελφος τῆς κυρίας;

— Ὁχι.

— Μὴν εἶναι ὁ ἀδελφὸς τῆς κυρίας;

— Ὁχι.

Ἄ! ὅποτε ὁ Χλωρὸς ἠναγκάσθη νὰ προσκαλέσῃ κατεπειγόν-

ρή: ὅταν δὲν θέλῃς νὰ μιλήσῃς, ἕνα ἐγχειρίδιον διατρύπων τὸ στήθος σου καὶ ἐρυθρὸς τις σιδήρος ἐπὶ τοῦ μετώπου σου δὲν θὰ σὲ ἠνάγκαζε νὰ κινήσῃς τὴν γλῶσσάν σου σὲ γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ, ἤξεύρου ὅτι ἔδωκες δειγμάτια καὶ δι' αὐτὸ σ' ἔβαλαν ἐδῶ. Εἶσαι ὁ φύλαξ τοῦ πύργου αὐτοῦ, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἔμβῃ, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ πλησιάσῃ. Πρέπει νὰ ἦσαι μανδρόσκυλος νὰ φυλάξῃς τὸ σπῆτι καὶ αὐ αὐτὸ δὲν φθάνῃ, νὰ ἦσαι πάντοτε σκύλος ἔτοιμος νὰ δαγκάσῃς, κ' ἂν αὐτὸ δὲν φθάνει, νὰ ἦσαι λύκος. τίγρις, ἢ κανὲν ἄλλο ἄγριον θηρίον.

«Ἐγχειρῶ ἕνα σφάλμα, πίνεις καὶ μεθᾶς ἄλλ' ὅταν ἦσαι μεθυσμένος εἶσαι ποῖο σκληρὸς κ' ἡ ἀγριὰδα σου δὲν ἔχει ὄριον. Ἔτσι τὸ ἐλάττωμά σου αὐτὸ εἶνε ἀρετὴ γὰρ κείνους, τοὺς ὁποίους ὑπηρετεῖς. Δύνασαι λοιπὸν νὰ μεθᾶς καὶ νὰ πίνῃς ὅσον θέλεις, διότι τὰ χρήματα δὲν θὰ σοῦ λείψουν.

«Ἀλλὰ πρόσεξε! δι' ἡμᾶς τὸ ἐλαφρότερον σφάλμα εἶνε προδοσία, ἐγκλημα. Ἄν ἀφήσῃς νὰ σοῦ διαφύγῃ μία καὶ μόνη λέξις ἀπὸ ὅ, τι πρέπει νὰ φυλάξῃς μυστικόν, ἢ ἂν μίαν μόνην στιγμὴν δὲν ἐπαγρυπνήσῃς, ἢ ἀμοιῆθῃ θὰ ἦνε ἕνα μαχαίρι μὲς τὸν λαίμῳ σου. Ἄν ἀπεναντίας εἶσαι ἀφωσιωμένος καὶ πιστὸς, θὰ λάβῃς 10 χιλιάδας φράγκων, ἀφ' ὅπου ἀποπερατώσῃς τὴν ἀποστολήν σου.

«Ἐθεσεν ἐντὸς τῆς χειρὸς μου χρυσὰ τινὰ νομίσματα, ἔπειτα ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ συντρόφου του ἀνέβηκεν ἄ-

τος τηλεγραφικῶς τὸν πατέρα τῆς ἐλθόντα ἐδῶ τὴν 28 Ἰανουαρίου ἡμέραν Σάββατον.

Τὴ συνέβη κατόπιν, τὸ γνωρίζομεν.

Ὁ κ. Χλωρός προσθέτει πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς πεποιθήσεως ἢν ἔχει ὅτι ὁ βιαστής τῆς Εὐθυμίας δὲν ἦτο ὁ ἐξάδελφός του Θανάσης, ὅτι ἐρωτηθεῖτα κατόπιν ὑπὸ τῆς παραμάνας, ἀφ' οὗ εἰς τὸν πατέρα τῆς κατήγγειλεν ὡς αὐτοῦργόν τὸν Θανασοῦλαν, ἀπήντησε :

- Μπα ! δὲν εἶνε αὐτός.
- Καὶ γιατί τὸ εἶπες ;
- Γιὰ νὰ ξεφορτωθῶ τὸν πατέρα μου.
- Ἄμ' τώρα πῶ θὰ σοῦ τὸν δώσουνε ἄνδρα ;
- Δὲν τὸν θέλω.
- Τί ; δὲν σ' ἀρέσει ; δὲν εἶνε ἔμορφος ;
- Μπα ! καὶ χρυσὸν νὰ μοῦ τὸν κάμουν, δὲν τὸν θέλω.

Ὁ κ. Χλωρός ἐπιμένει ὅτι ὁ βιαστής τῆς Εὐθυμίας δὲν εἶνε τοῦ σπητιοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ὅτι μπῆκε ἀπ' ἐξω.

Ἐπιμένει ἀκόμη ὅτι μπόρει νὰ ἦτο ὁ ἴδιος ὅστις μὲτὰ νύκτα εἰσελθὼν διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τοὺς ἐκλεψε δύο χρυσὰ ὠρολόγια. Διότι τὴν συνέλαβε δύο τρεῖς φορές τὴν Εὐθυμίαν ὅτε ἔδενε τὸν μπερντέ, τὸ ὅποιον ἐκλαμβάνει ὡς σημεῖον συνεννοήσεως μετ' ἐραστοῦ.

Ἐπιμένει ἀκόμη ὅτι ὁ φόβος τοῦ ὅτι δὲν ὠμολόγει, ἢ προήρχετο ἐκ τοῦ ὅτι ὁ κλέπτης ἦτο καὶ ὁ ἐραστής καὶ ἐπομένως ὁ ἀπεκαλύπτετο ὡς συγκλέπτρια, ἢ διότι φοβουμένη μήπως φανερωθῆ ὅτι ἐξ αἰτίας τῆς, διότι ἄφινε τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν διὰ νὰ μπαινοβγαίη ὁ ἐραστής, εἰσηλθεν ὁ κλέπτης, τοῦθ' ὅπερ εἶνε παράπολὸν λεπτόν.

Νομίζει δὲ ὅτι ἡ Εὐθυμία ἢ ἐδολορονήθη ὑπὸ τοῦ βιαστοῦ τῆς πρὸ τοῦ τοκετοῦ καὶ ἐρίφθη εἰς Φάληρον ἢ ἀποθανοῦσα εἰς τὸν τοκετὸν ἐν τῇ κατοικίᾳ πάλιν τοῦ βιαστοῦ ἐρίφθη πτώμα εἰς τὴν Πικροδάφνην.

μαζαν, ἥτις ἀνέμενε, καὶ μετ' ὀλίγον καὶ οἱ δύο ἔγειναν ἀφαντοί. Ἐνόησα ὅτι ἐπρόσεχαν νὰ μὴ πρκατρηθοῦν εἰς τὴν χώραν, εὐθὺς δὲ τὴν ἄλλη μέρα κατάλαβα πῶς ἡ νέα κυρία ἦτο ὑπὸ κατάσχεσιν καὶ ὅτι δὲν ἤμουνα ἐπιστάτης, ἀλλὰ δεσμοφύλαξ.

Ἄν καὶ δὲν εἶδα ποτὲ τὴν νέαν μου οἰκότροφον, τὴν ὁποίαν ἢ σύντροφός τῆς, ἥτις ἦτο ἐπίσης φρουρός καὶ δεσμοφύλαξ, σπανίως ἄφινε νὰ βγαίη ἀπὸ τὸ δωμάτιόν τῆς, δὲν ἐδράδυνα ὅμως νὰ μάθω ὅτι ἦτο ἔγκυος πολλῶν μνηῶν καὶ ὅτι ἦτο συγχρόνως καὶ τρελλή.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἄφινε νὰ τοῦ διαφύγη μία βραχνή ἐπιφώνησις. Πελοιδὸς, ὠμοιάζει πρὸς δυστυχὴ ἀγωνιῶντα :

— Κύριε, κύριε ! ἀνέκραζεν ὁ Γεροκάτσικας, δὲν εἶσθε καλά !

Οἱ λόγοι οὗτοι αἰφνης ἀνεζωογόνησαν τὸν κ. Λαγγάρδ.

— Τίποτε, τίποτε, εἶπεν ἀνορθούμενος· ἀλλὰ βλέπετε, γέρο Μονό, ἢ διήγησάς σας εἶνε τρομακτικὴ.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον κύριος ἑαυτοῦ, ὅτε ἠθέλεν, ὥστε οὐδὲν ὑπῆρχε πλέον ἔχνος συγκινήσεως ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ἐὰν ἐπιθυμῆτε, κύριε, ὑπέλαθεν ὁ γεροεπαίτης, δὲν σὰς λέγω περισσότερα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐσπινθηροβόλησαν.

— Καὶ ἂν ἀκόμη χρωστῆσα ν' ἀποθάνω ἐκ τρόμου καὶ

τὴν δολορονίαν τῆς ἐξάγει καθόσον τὸ πρόσωπον τοῦ πτώματος εὐρέθη κυρίως φρικτῶς ἠλλοιωμένον, τοῦθ' ὅπερ ὑποτίθησιν, ὅτι ὁ δολοφόνος ἐζήτησε νὰ τὴν καταστήσῃ ἀγνωρίστον.

Τὸ δράμα λοιπὸν αὐτὸ γίνεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν μυστηριωδέστερον. Δὲν εἶνε δὲ καὶ τόσῳ σκοτεινόν, ὥστε ν' ἀπελπισθῆ ἢ ἀνάκρισις περὶ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ κακούργου. Καὶ θὰ ἦτο ἴσως ἡδὴ γνωστός, ἂν κατὰ τὴν συνήθειάν τῆς, δὲν ἀδιαφοροῦσε φοβερὰ μέχρι τοῦδε.

Ἐκ τῶν κυριωτέρων μαρτύρων πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Κοσσονάκος, ὅστις εἶπεν εἰς τὸν κ. Χλωρόν ὅτι τὴν Εὐθυμίαν τὴν ἐβίασεν ἄνθρωπος ὑψηλῆς θέσεως.

Δεύτερος μάρτυς εἶνε ἕνας κλητὴρ τῆς ἀστυνομίας, εἰπὼν τῷ κ. Χλωρῷ, ὅτι ἡ Εὐθυμία ἦτο ἀρραβωνιασμένη. Καὶ πράγματι ἐπὶ τινὰ καιρὸν, ἔφερε μίαν βεργέταν, τὴν ὁποίαν πῆρε κι' ἐπέταξεν ὁ κ. Χλωρός.

Ἄλλος μάρτυς, ἕνας γαλατᾶς, ὅστις εἶπε τοῦ κ. Χλωροῦ, ὅτι κάπου τὴν εἶδε τὴν Εὐθυμίαν κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ ἦτο χαμένη.

Ἄλλος μάρτυς, ἕνας μαθητὴς τοῦ Διδασκλείου, τὸν ὁποῖον κατήγγειλεν ὁ Θανασοῦλας ὡς ἐραστὴν τῆς Εὐθυμίας.

Ἄλλοι μάρτυρες, αἱ γειτονικαὶ ὑπηρετρίαι, αἱ ὁποῖαι ὄλαι κατὰ τὴν ζεῦρον.

Ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ Θανασοῦλας, ἀκόμη καὶ ὁ ἀδελφός καὶ πρῶτος ἐξάδελφος τῆς κυρίας Χλωροῦ.

Καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε οὐδὲν ἐγένετο, οὐδενὸς προσκληθέντος μάρτυρος μετὰ παρέλευσιν τριῶν μνηῶν.

Ἐπρεπε νὰ ἀναμιχθῆ ὁ τύπος, διὰ νὰ γίνουν τόσα γεγονότα γνωστά.

Ἄς γίνουν λοιπὸν οἱ δημοσιογράφοι ἀνακριταὶ καὶ ἄς βγάλουν ἐφημερίδας οἱ ἀνακριταὶ, ἴσως γίνωσι χρησιμώτεροι.

Τί πταίουν ὅμως καὶ οἱ ἀνακριταὶ, ὅταν ὁ θεσμὸς σφάλ-

φρῖκης ἀκούων ὅτι μέλλετε νὰ μοῦ πῆτε, ἀνέκραξε, θὰ σὰς ἀκούσω μέχρι τέλους.

I.

ΔΙΑΥΓΕΙΑ ΕΝ Τῇ ΣΚΙΑ

Περιττόν νὰ σὰς εἶπω, κύριε, ὅτι ξαπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης μου ὁ γέρο Γραπτιε πάντοτε μιλά.

— Ἄ ἢ δυστυχῆς λοιπὸν μικρὰ εἶχε χάσει τὰς φρένας, τίς εἶδε συνεπεῖα τίνος καταστροφῆς, δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τὴν τελευταίαν λέξιν τοῦ μυστηρίου. Ὁραίαν τινὰ ἡμέραν ἢ μάλλον ὠραίαν τινὰ ἑναστραν νύκτα, ἢ τρελλὴ ἐγέννησε ἕνα ἀρσενικὸν παιδίον.

— Γιὸν ! ἐπεφώνησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, μὴ δυνήθεις νὰ συγκρατήσῃ ἑαυτόν.

— Μάλιστα, κύριε, παιδί ἀρσενικό.

— Ἐξακολουθήσατε, γέρο Μονό, ἐξακολουθήσατε.

— Ἄ ἢ ἐννοεῖται, δὲν προσεκήθη κανεὶς ἰατρός, ἀλλ' ἢ δεσμοφύλαξ— ἂ ! τί κατεργάρα— ἔκαμε τὴν μαμμὴ. Εὐνόητον ἐπίσης ὅτι δὲν ὑπῆγον εἰς τὸ δημαργεῖον τοῦ Βλαινκούρ, ν' ἀναγγεῖλουν ὅτι ἐγεννήθη ἐν τῷ πύργῳ παιδίον ἀγνωστοῦ πατρὸς καὶ παρὰφρονος μητρός.

(ἀκολουθεῖ)

λη ἀπὸ βράσεως, ὅταν τὸ Κράτος δὲν τοὺς ἐπιτρέπει οὔτε νὰ ζοῦνε.

Δὲν ζεῦρομεν, ποῖος μέγας ἀνὴρ τῆς Γαλλίας, ἐρωτηθεὶς τί ἔκαμε καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἐπικρασίας, τὴν ὀνομασθεῖσαν τῆς Τρομοκρατίας, ὁπλήτησεν ὑπερηφάνως :

— Ἐζήσα.

Καὶ οἱ δικασταὶ μας, καὶ οἱ ἀνακριταὶ μας, ὅταν ἐρωτηθῶσι τί ἔκαμαν λοιπὸν, ἀφ' οὗ κἀνὲν ἄλλο καθῆκον δὲν ἐξετέλεσαν, ὑπερηφάνως δύνανται ν' ἀπαντήσωσι :

— Ἐζήσαμεν !

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τρίτη, 3 Μαΐου

Ἡ αἴθουσα τοῦ κακουργοδικείου Ἀθηνῶν, ἡ μόνον κόσμον φέρουσα ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμαμένη τὴν ἀπαραίτητον εἰκόνα τοῦ βασιλέως καὶ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς ἐξάφωτον λυχνίαν, συνεταράσσετο χθὲς ὑπὸ ἐκτάκτου συρροῆς, διότι ἐκτακτὸς ἦτο εἰς τὸ εἶδός τῆς καὶ ἡ μελλουσα νὰ ἀνελιχθῆ δίκη τῶν κατηγορουμένων ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς κόρης Πατούσα. Ἡ συνήθης θέσις τῶν κατηγορουμένων εἶχε διπλασιασθῆ καὶ τριπλασιασθῆ, διότι οὐλαμὸς ὀλόκληρος κατεῖχεν αὐτὴν, ἡμιλοχία μαρτύρων ἀνέμενεν ἐν τοῖς ἀντιθαλάμμοις, οἱ δικηγόροι συνωθούντο περὶ τὴν ἐδρὰν αὐτῶν καὶ παραδόξως πολὺ πρὸ τῆς δίκης ὁ ἀριθμὸς πρὸς καταρτισμὸν τοῦ δικαστηρίου τῶν κυρίων ἐνόρκων ἦτο συμπληρωμένος.

Ἄλλὰ σήμερον πλήρης ἀντίθεσις ἐπικρατεῖ καθ' ὅλα ἢ ῥιθμικῶς εἶνε τὸ ἀκροατήριον ἐπὶ τοῦ βήθρου τοῦ ὑποδίκου κἀθηται εἰς καὶ μόνος, καὶ ἐκεῖνος κλάσμα ἀνδρὸς ἡλικίᾳ καὶ σώματι, δεκαεξαετὲς μόνον παιδίον, καχεκτικώτατον· δύο μόνον μάρτυρες, κύριος καὶ κυρία, χάριν τῆς συμμετρίας, ἀποτελοῦσι τὸν πλοῦτον τῆς κατηγορίας, καὶ δὲν ἀρκεῖ νὰ καλύψῃ τὴν κενότητα τῆς ὅλης τραπέζης τῶν κυρίων δικηγόρων ὁ εἰς καὶ μόνος παριστάμενος συνήγορος.

Περὶ κλοπῆς πάλιν πρόκειται, ἀλλ' οὐχὶ ἐμφύχου τίνος ἀδαμαντίνης· ἀδαμάντινον δακτυλίδιον, ἀνῆκον εἰς τὴν κυρίαν Ἀβέρωφ, ἐκλάπη πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀπὸ τῆς τοαλέτας τῆς ἀνω κυρίας, ἐφ' ἧς συνήθως τὸ ἔθετεν. Ἄνθρωπος ἐκ τῶν ἐξω δὲν ἠδύνατο εἰσχωρήσας ἕως ἐκεῖ ἐξ ἐρόδου νὰ τὸ κλέψῃ· ἀρα ἡ πράξις ἐπεβάουσε τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ προσωπικὸν τῆς οἰκίας ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ μάγειρος, ἡ ὑπηρετρία καὶ ἡ ράπτρια· ἀλλὰ τῶν μὲν πρῶτων τὸ ζεῦγος ἐφῆρεν ἐγγύα τιμῆς καὶ ἀθωότητος, ἀμεμπτον πολυετῆ ὑπηρεσίαν ἐν τῷ οἴκῳ, ἡ ράπτρια δὲ ἀπλοῦστατα ἐθεωρήθη ἀνωτέρα πάσης τοιαύτης ὑπονοίας. Ἐπεσε λοιπὸν ἡ ὑποψία εἰς τὸν κατηγορούμενον ἀνθρωπίσκον, τέσσαρας μόνον ἡμέρας ἀριθμοῦντα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς κυρίας καὶ δις ἢ τρίς εἰσελθόντα εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἦτο τὸ δακτυλίδιον.

Καὶ αὐταὶ εἶνε αἱ βάσεις, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡδὴ ἡ κατηγορία : τὸ ὀλιγοχρόνιον τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡ ἐν τῷ δωματίῳ εἶσοδος καὶ ταύτην μόνον τὴν πληροφορίαν φέρουσι ὡς ἐφόδιον τῆς μαρτυρίας τῶν οἱ δύο μάρτυρες, ὁ μάγειρος καὶ ἡ ὑπηρετρία. Τὸ δακτυλίδιον ἦτο τὸ πρῶτ' ἐπὶ τῆς τοαλέτας· τὸ δειλινόν, ὅτε τὸ ἐζήτησεν ἡ κυρία, δὲν ἦτο ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κατηγορούμενος εἶχε ζητήσῃ τὰ κλειδιά ἀπὸ τὸν μάγειρον διὰ νὰ πάρῃ γλυκὸ ἀπὸ τὸ ἐρμάρι ποῦ ἦτο εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἀνέγνω μίαν φαιδρὰν παρένθεσιν : ἐπὶ τῇ ἐκφωνήσῃ τοῦ ὀνόματός τῆς ἡ μάρτυς εἰσέρχεται, ἐπιτηδευομένη ὑφ' ὅρος δεσποινίδος· καὶ τί δεσποινίς ! με κτένισμα καὶ καπελλάκι, γεμάτα ἀξιώσεις, καὶ με πέπλον ἐπὶ τοῦ προσώπου· ἐδέσπεν ἐπίσημος προεδρικὴ μεσολάβησις πρὸς ἀρσιν τοῦ πέπλου.

Πρόεδρος. Ἦτο τὸ πρῶτ' ὁ δακτυλίδιον τῆς τοαλέτας ἡ μάρτυς. Μοῦ ἐφάνη ὅτι ἦτο.

Πρόεδρος. Τί θὰ πῆ σοῦ ἐφάνη ; ἢ θὰ ἦτο ἢ δὲν θὰ ἦτο. ἡ μάρτυς. Μάλλον ἦτο.

Αὐτὸ τὸ μάλλον εἶνε ἀριστοῦργημα.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀφίνει τοὺς ἐνόρκους ἐλευθέρους ν' ἀποφασίσωσι κατὰ τὴν συνείδησίν των δὲν δύναται αὐτὸς δικαστικῶς νὰ ὑποστηρίξῃ κατηγορίαν καθ' ἧς μόνον ὑπονοίαι, οὐδεμία δ' ἀποδείξις ὑπάρχει· καίτοι προσωπικῶς θεωρεῖ μάλλον ἐπιβαρυνόμενον τὸν κατηγορούμενον· ἀλλὰ μὴ δὲν ἦτο πιθανόν νὰ καθίσταντο ἐνοχοὶ τοιαύτης πράξεως οἱ ἄλλοι ὑπηρεταὶ, καίτοι ἀναμφισβητήτου τιμιότητος ; τὰ ὅρια τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀτιμίας δὲν δύναται εὐκόλως νὰ ῥισθῆ ποῦ λήγουσι.

Ἡ ὑπεράσπισις μετὰ πλείονος βεβαιότητος ὑπεστήριξε τὴν ἀθωότητά σου, ὑποστηρίξασα ἐπὶ τὸ ψυχολογικώτερον ὅτι αὐτὸ ἴσα ἴσα τὸ ὀλιγοχρόνιον τῆν ὑπηρεσίας δύναται νὰ ἐνεθάρρυνε τοὺς ἄλλους τυχόν ἐνόρκους, ὅπως ἐνοχοποιήσωσιν αὐτόν.

Φυσικᾶ, μετ' ὀλιγοχρόνιον διάσκεψιν ὁ κατηγορούμενος ἐκηρύχθη ἀθῶος καὶ ἀπελύθη μετὰ πατριωτικῆς καὶ πλήρη ἀγαθότητος παραίνεσιν τοῦ κ. Προέδρου, τὴν ὁποίαν μετὰ συγκινήσεως—ἐφάνετο τοῦλάχιστον—ἀκούων ὁ δεκαεξαετὴς ἐλευθερούμενος.

Σημειωτέον ὅτι διήνυσεν ἐνὸς ἔτους ὑποδικίαν ἐν ταῖς φυλακαῖς, καὶ ἐξερχόμενος τοῦ δικαστηρίου, ἀκούω ἀπλοῦκόν τινὰ ἐργάτην συμπεραίνοντα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὡς ἐξῆς :

— Ὅλα τάκαμαν οἱ βουλευταῖς μας, μὰ τοῦτο μοναχὰ δὲν ἔκαμαν, κι' ἀφίουν τόσον καιρὸν ἔς τὴ φυλακὴ τοὺς ἀνθρώπους !

Ἴδου πῶς ἀναγνωρίζεται ἡ βουλευτικὴ παντοδυναμία παρὰ τῷ λαῷ.

Σπληνικός.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 28)10 Μαΐου

Εἶναι ἡ δευτέρα νύξ ποῦ δὲν μ' ἀφίουν νὰ κοιμηθῶ· ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ παρατηρήσω τί συμβαίνει κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν Βάρη, ἐδῶ ὑπὸ τὰ παράθυρά μου· καὶ εἶδα ὅτι ἡ πόλις ἠλλάξεν αἰφνης φυσιογνωμίαν. Ὁ εὐρύτατος μοναδικὸς ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἰταλίᾳ Corso βρῖθει πλήθους ἀπειροποικίλου, συνωστίζομένου καὶ ὡς θάλασσα παλιρροῦσα ἀπὸ τῆς μίας πρὸς τὴν ἑτέραν ἄκραν κυμαινόμενον· ἡ τύρβη εἶναι ἀπερίγραπτος· τέσσαρες ἢ πέντε μουσικολοὶ θίασοι ἀλλεπαλλήλως παιανίζοντες καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, καθ' ὅλην τὴν

νόκτα, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν φεῖδονται τοῦ παραδερομένου ἀέρος καὶ τῶν χιλιάδων ἀκουστικῶν τυμπάνων πυροτεχνήματα τὴν νόκτα, λιτανίαι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νόκτα, κραυγὴ μυρίων μεταπρατῶν, ἄσματα ὕσαρμονικὰ τῶν κατὰ λεγεῶνας ἀμφοτέρων τῶν φύλων διεισδόντων τὴν πόλιν προσκυνητῶν, ἡ βοή ὅλης τῆς ἀναστατωμένης πόλεως καὶ 20 ἢ 30 ἑπὶ χιλιάδων λαοῦ εἰσρέσαντος ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἐν αὐτῇ καὶ ἀκαταπαύστως ἀνακινουμένου, ἰδοὺ τί αἰφνης εἶδον καὶ ἤκουσα περὶ ἑαυτὸν ἀντὶ τῆς συνήθους ἐν ἡμεῖς ἐργαζομένης Βάρης· διότι ἀπουσιάζων συχνὰ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας οὐδ' ἐσυλλογιζομην ὅτι ἡ Βάρη ἐορτάζει τριήμερον καὶ τριήμερον τὴν πανηγύριν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος εἶναι ὁ προστάτης τῆς πόλεως περὶ τὸν ἑβδόμον αἰῶνα, τὸ σῶμά του κατῆλθεν ἐπὶ πλοιαρίῳ ἀπὸ τῆς Ἀνατολῆς ἐνταῦθα, ἐνθα καὶ διατηρεῖται (;) ἔτι ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ καὶ πλουσιωτάτῃ Μητροπόλει. Ἐνταῦτη ὑπάρχει καὶ πηγὴ ἰσρά, τῆς ἐποίας τὸ θαυματουργὸν ὕδωρ ἐν φιαλιδίοις εἶναι καὶ τώρα ἀκόμη ἐν ἐκ τῶν πλουσιῶν εἰδῶν τῆς ἐξαγωγῆς ἀποστελλόμενον μάλιστα κατὰ ποσότητος οὐχὶ ἀδιαφόρους, εἰς Ρωσίαν. Ἡ πρὸς τὸν Ἅγιον Νικόλαον εὐσέβεια τῶν Ρώσων καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς πανηγύρεως οὐχὶ ὀλίγους ἐξ αὐτῶν ἔλκει ἐνταῦθα προσκυνητάς. Ἐκ τῶν Ἰταλῶν, οὗτοι ἀπὸ τῶν ἀπώτατων ἄκρων τῆς μεσημβρινῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον χειρσονήσου, ὀρμώμενοι, ἐρχονται πεζῇ καὶ ἄμα τῇ ἀφίξει τῶν ἐν τῷ νάφ, καὶ τώρα ἀκόμη, ἀνανεοῦται ἡ τρομερὰ σκηνὴ τοῦ **Voto** τοῦ **Μικέτα** τοῦ **τάξιματος** ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τῆς πύλης τοῦ καὶ μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ ἀργυροῦ εἰδώλου τοῦ Ἁγίου οἱ ποιήσαντες τὸ **τάξιμον** ἔρποντες ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ τῶν χειρῶν σύρουσιν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου δαπέδου τὴν γλῶσσάν των, σημειοῦντες τὴν μαρτυρικὴν ὁδὸν δι' αἱματηρᾶς γραμμῆς ἐφ' ἧς οἱ ἐπόμενοι σύρουσιν ἐπίσης τὴν γλῶσσαν αὐτῶν. Εἶναι τι φρικτὸν ἢ κτηνώδης τραγωδία τῆς δεισιδαιμονίας, ἣν ὁ χρωστήρ τοῦ ἰσχυροτέρου σήμερον ποιητοῦ ἢ ζωγράφου τῆς Ἰταλίας Σαίξ-πριεῖως ἀπεικόνισεν.

Ἄρκοῦσι τὰ περὶ τῆς πανηγύρεως εἰ καὶ ἀτελεῖ, ἄτακτα, συγκεχυμένα, ὅπως εἶδον αὐτήν.

Ἐν Ρώμῃ ἀπὸ προχθῆς ἡ Βουλὴ ἐπανέλαβε τὰς ἐργασίας τῆς ἀρξαμένη εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἐπερωτήσεων πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅστις εἶναι ὁ Πρωθυπουργός—αἱ ὁποῖαι ὄλκι εἶχαν ἀναβληθῆ ὅπως συζητηθῶσι μετὰ τὸν προϋπολογισμόν· ὠμίλησαν μέχρι τοῦδε οὐχὶ ὀλίγοι ρήτορες· ἀλλ' ὁ κ. Δεσπρέτης ἐπιφυλάσσει ν' ἀπαντήσῃ εἰς ὅλους ὀμοῦ.—Ἐντούτοις ὁ τύπος συζητῶν καὶ ἀκροβολιζόμενος περιστρέφεται περὶ μίαν λέξιν, ἣτις χαρακτηρίζει τὴν πολιτικὴν θέσιν τῶν κομμάτων κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην: **διακριθῶμεν**: ὄντως—ἐξαιρέσει τῆς ἀσθενοῦς μειοψηφίας τῆς ἐσχάτης ἀριστερᾶς—τὰ κυριώτερα ἐν τῇ βουλῇ κόμματα διατελοῦσιν ὑπὲρ ποτε συγκεχυμένα· ὁ Δεσπρέτης προσπαθεῖ νὰ προσελκύσῃ εἰς ἑαυτὸν **παμψηφίαν**, ἢ μᾶλλον **πλειονοψηφίαν** ἀπόλυτον, ἣτις ὅμως ἐσφίμερος μόνον καὶ φαινομενικὴ κρίνεται ὑπὸ πάντων, ἐπαναλαμβάνοντων **διακριθῶμεν**. Καὶ ὡς μέσον διακρίσεως πολλοὶ ρίπτουσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κυκλώου λέξεις ἢ φράσεις αἱ ὁποῖαι παρὰ ταῖς πολιτικαῖς τάξεις τῶν ἐν Ἑλλάδι θὰ ἐγαίνοντο γελοῖαι, παράλογοι, ἢ ἀπλοῖαι, βλακῶδεις· λέγουσιν οὗτοι: **ἐσμέν εἰλικρινεῖς**, **ἐσμέν τίμοι**: ἀποσοβήσωμεν τὴν **ιδιοτέλειαν** καὶ **ταχθῶμεν** ἕκαστος ὑπὸ τῆς **ἰδίας σημαίας**. Ἡ πολιτικὴ αὐτὴ γλῶσσα διὰ τὴν Ἑλλάδα βεβαίως θὰ εἶναι Κινεζικὴ.

A. Γ. Η.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Παρίσιοι, 13 Μαΐου—Ἡ Βουλὴ ἐπεψήφισε τὴν πίστωσιν τῶν πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων διὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Τονκίνου.

Ὁ «Χρόνος» λέγει ὅτι αἱ περὶ Αἰγύπτου ἐξηγήσεις τοῦ λόρδου Δύφφριν δὲν κῦχαρίστησαν τὸν Σουλτάνον. Ὁ λόρδος Δύφφριν ἀπέφυγε τοῦ νὰ ἐξηγηθῆ περὶ τῆς διαρκείας τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς.

Εἰδικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Σουλτάνου θὰ κομίσῃ τῷ Κεδίβῃ τὸ παράσημον Ἰχθυοειδές.

Βομβάη, αὐθημερόν.—Ἡ χολέρα λαμβάνει ἐπίτασιν ἐν Βομβάῃ.

Σουέξ, αὐθημερόν. Αἱ ἐκ Βομβάης προελεύσεις τίθενται ὑπὸ καθαρσιν.

Παρίσιοι, αὐθημερόν.

Ἑλληνικὸν δάνειον.....	422
Γαλλικὴ ῥέντα (rente).....	109,65
Ἦνοποιημένον αἰγυπτιακόν.....	368
Τουρκικὸν δάνειον.....	12,02
Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου.....	25,25

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Χθὲς ὥρα 1 μ. μ. ἐν τῇ ἰδίῳ Αἰόλου ὁ λωποδύτης Ζαχαρίας Καραμπάσης ἀφῆρεσε δι' ἐπιτείου τρόπου ἐκ τοῦ ζωτῆρος (σελαχίου) τοῦ ἐκ Σπάτα χωρικοῦ Χρήστου Σ. Γιαννάκη δύο χαρτονομ. τῶν 10 δραχμῶν· ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Γ' τμήματος συνέλαβε τοῦτον εὐθὺς μετ' ὀλίγον καὶ κατέσχεν ἐπ' αὐτοῦ δρ. 55.

— Σήμερον τὴν πρωΐαν ὁ Πρ. Ἐλευθερίου ἐμπορος ἐκ Μιτυλήνης, ἀνέφερε εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ Δ' τμήματος ὅτι τὴν παρελθούσαν νόκτα τῷ ἀφῆρηθῆσαν παρ' ἀγνώστων ἐντὸς τοῦ παρὰ τὴν κεντρικὴν ἀγορὰν κουρείου τοῦ Ν. Φωτιάδου πατριώτην του ἔνθα εἶχε μεταβῆ πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ καὶ ἐν ᾧ μετ' αὐτοῦ τούτου καὶ τῶν ἄλλων ἀγνώστων συνευθύμει καὶ ἐμεθίσθη, 13 λίρας τουρκικὰς, 11 τάλληρα ἀργυρὰ ὀθωμανικὰ, καὶ ἐν ὠρολόγιον μετὰ τῆς ἀλύσου του. Ὁ βοήθης τοῦ ὑπαστυνόμου τούτου ἐπιληφθεὶς ἐξετάσεων συνέλαβε ὡς ὑποπτον τὸν ἐκ Προύσσης Δωριμάδην Βασιλάτον, ἐφ' οὗ ἀνεῦρε τὸ κλαπέν ὠρολόγιον καὶ τρία τάλληρα ἐκ τῶν κλαπέντων ἅτινα εἶχε κερκρυμμένα ἐντὸς τῶν ἐνδημάτων του Ἡ ἀνάκρισις ἐξακολουθεῖ.

— Οὐδὲν κρούσμα εὐλογίας συνέβη χθὲς ἐνταῦθα τε καὶ ἐν Πειραιεὶ· ἀπεβίωσε δὲ ἐν Κανθάρῳ ὁ Εὐστρ. Στρατάκος ἐντῶν δύο.

Ἡ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΣΙΑΦΡΟΔΟΜΟΙ

Γνωστοποιεῖ, ὅτι

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς (1 Μαΐου) ἡ πρώτη ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς τὴν 4.35 καὶ ἐξ Ἀθηνῶν τὴν 5 π. μ.